

MERAKLI SORULAR PEŞİNDE

KUR'AN NİÇİN GÖNDERİLDİ?

SÜMEYYE TURAN

GÜLCE
ÇOCUK timas

ÇİZER: MERVE ÖZCAN

**EYVAH,
O GELDİ!**

İnanmıyorum! O, geldi. Acaba yatağın altına mı saklansam? Ya da hızlıca dolabın içine mi gizlenmeliyim. Çok çabuk hareket edip şu kitapları toplamalıyım. Neden bu kadar erken geldi ki?

Ahmet, ayağını çarpınca güm diye bir ses çıktı. Ses duyulmuş muydu?

- Abiiiiii! Abiiiiiiiğiiiiim. Beeeen geldim.

Sesler gittikçe artıyordu. Ahmet'in odaya yaklaşan kardeşinden saklanması gerekiyordu. Yaptığı bir araştırma için etrafa yaydığı kitaplarını kaldıracak vakti de olmamıştı. Hızlıca kıyafet dolabına girdi. Dolap kapaklarının içindeki çıkıntılardan sıkıca tuttu. Eğer şimdi saklanmayı başarırısam akşam yemeğine kadar rahat

edebilirim, diye geçirdi içinden. Tam o sırada kardeşi Meryem, odanın kapısını açtı.

- Abiciğimmm, ben geldim. Bir tanecik, minik kardeşin. Çok uzaklaşmış olamazsın, buralarda bir yerde olduğunu hissediyorum.

Meryem, abisinin odada olduğundan emindi. Çünkü kitapları ortalıktaydı ve abisi kitaplarını asla böyle gelişigüzel bırakmazdı. Mutlaka özel kilitler taktığı kütüphanesine koyar ve düzenli bir şekilde bırakırdı. Bu yüzden abisini aramaya başladı.

- Abiii, buralarda bir yerde olmalısın, lütfen ortaya çık! Okulda sana sormak üzere bir sürü soru çıkardım. Neredesin? Yatağın altında mısın yine...

Meryem, minik adımlarla yatağın yanına yaklaştı. Geçen sefer, abisinin odasına girdiğinde onu orada bulmuştu. 5-10 belki de 15-20 soru sormuştu alt tarafı. Saklanacak ne vardı ki bu kadar?

- Sayıyorum bak. 10 dediğimde ortaya çıkmalısın. 1-2-3-5-6-9... Ahh yine birkaç sayı atladım galiba.

Pat diye eğilerek yatağın altına baktı. Ama Ahmet orada değildi.

- Hmmm, acaba bu sefer neredesin? Dolabın içine saklanmış olabilir misin?

Meryem için bu çok eğlenceliydi. Kahkaha ata ata dolabın yanına gitti, dolabının tutamaçlarına uzandı, gülümseyerek derin bir nefes aldı ve hızlıca kendine doğru çekti. Ama o da ne? Dolap açılmıyor!

- Ahh abi, yoksa dolabına da mı kilit taktın?

Ahmet, bu işleri gerçekten çok iyi bilirdi. Kitaplığındaki kilitleri de kendisi takmıştı ama Meryem'in şaşırdığı başka bir nokta vardı. Kilit bu sefer gözüküyordu. Çünkü Ahmet, açılmasınlar diye içeriden kapıların çıkıntılarını sıkı sıkı tutuyordu.

- Abime bak sen, görünmez kilit icat etmiş resmen.

“Görünmez kilit” lafını duyan Ahmet, gülmeye başladı. Bir yandan sesi çıkmasın diye kendini tutuyor bir yandan da acaba kıkırdamalarımı duydu mu, diye kulağını dolaba yaklaştırıyordu.

Meryem artık emindi. Abisi dolaptaydı.

- Vay, abime bak sen. Resmen bana tuzak kurmuş. Ama benim adım Meryem! Açılmayan kutuları açar, çıkılmayacak yerlere çıkarım. Benim için imkânsız diye bir şey yok. O yüzden seni de pat diye bulurum.

Meryem, dolabın her yerine baktı. İki kapıyı da iyice yokladıktan sonra dolabın yanına, altına hatta arkasına bile baktı. Görünmez kilidi

bulmaya çalışıyordu ama bir türlü başaramadı. Dolap açma işi onun boyunu aşmıştı.

Abisinin dolaptan çıkması için aklına harika bir fikir geldi. Yatağa uzanıp önüne birkaç kitap aldı ve abisinin duyacağı tonda konuşmaya başladı.

- Madem abim burada değil, ben de onun kitaplarına bakayım. HmMMM bu karıncalarla ilgili, bu arılarla, bu ise ipek böcekleriyle... Bu ne yaaa, hiç sevimli bir hayvanı anlatan kitap yok mu?

Kitapları karıştırıp durdu. İncecik yazılardan sıkılsa da koca koca resimler çok dikkatini çekmişti. Daha sonra ona farklı gelen resimlerin altındaki yazıları da okumaya başladı. Hayvanlar hakkında ilginç bilgiler öğrenmek çok heyecan vericiydi doğrusu. Neredeyse abisine yaptığı oyunu unutup kitap okumaya dalacaktı.

Ahmet, bu kadar sessizliğe dayanamadı. Dolabın içinden Meryem'e seslendi:

- Meryem, hâlâ kitapları mı karıştırıyorsun gerçekten? Şimdi elindeki kitapları sakince

yerine koy. Söz, sorularını dinleyip cevaplayacağım.

Meryem amacına ulaşmıştı. Elindekileri aldığı yere koyarken yine sakarlığı tuttu. Kitapları pat diye yere düşürdü. Güm diye bir ses çıktı.

- Meryeeeeeeemmmm ne oldu?

- Şeeey, abi hiçbir şey olmadı kitaplara. Azıcık yere düştüler sadece.

- Yırılmadı değil mi?

- Yok, yok yırtılmadı.

- Geçen günkü gibi üstüne dondurma da düşürmedin değil mi?

- O kadarını bilemeyeceğim. Çık da kendin gör, dedi Meryem gülerek.

- Tamam, çıkıyorum.

Meryem, büyük bir heyecanla abisinin do-laptan çıkmasını bekledi. Kapı pat diye açıldı. Ahmet terlemişti, bir o kadar da yenilmiş hissediyordu kendini. Amacı kardeşinden saklanmaktı. Ama istediği olmamıştı. Meryem, ona soru sormaya başladı mı bu sorular hiç bitmezdi. Dağların neden sivri uçlarının oldu-

ġunu, arabaların neden dört tekerli yapıldıġını, bulutların neden pamuklara benzediġini hat-ta kedilerin neden kuyruklarının olduġunu bile soracaktı kesin. Fakat Şimdi daha önemli bir mesele vardı. Ahmet'in canından çok sevdiġi kitapları zarar grmŔ olabilir.

- Meryeeeeem, bir tanecik kardeŐim. Eline aldıġı Őeyi yırtmadan bırakamayan güzelim. HoŐ geldin, sefa getirdin. Okuldan biraz erken mi çıktın sen? Bilsedyim sen gelmeden önce odamı toparlardım.